

[Kofod-Svendsen]

så meget brugerbetaling, andre steder er der ikke så meget brugerbetaling. Var det ikke en værdig opgave for regeringen at få et mere strenget system her, så man fik mere for de samme penge? Det drejer sig altså om de målrettede uddannelser og noget mindre administration.

Også på et andet område vil jeg gerne tale om regelsanering – det er hele levnedsmiddelkontrollen. Landbrugsministeriet har noget, og det samme gælder Fiskeriministeriet, Miljøministeriet og Sundhedsministeriet, og jeg tror også, Erhvervsministeriet er involveret her. Mon ikke det, man skulle nå frem til, var et etstrengt system? Kontrollen skal ikke være ringere – det er ikke det, jeg er ude på – men med de forskellige systemer, som relaterer til den ene og den anden og den tredje minister, kan jeg ikke se rettere, end at der måtte være nogle rationaliseringsgevinster at hente.

Der er altså to områder, hvor vi tror at der rent strukturelt kan gennemføres nogle besparelser. Med et forventet underskud på 30 mia. kr. må vi jo til at være ekstra kreative med hensyn til at spare, ikke mindst i administrationsleddet.

Nu har vi gennemført nogle privatiseringer, og jeg hører til dem, der mener, at der på flere områder er fordele forbundet med privatisering. Nogle af de privatiseringer, vi har gennemført, har med sikkerhed givet kasse, for det har været nogle veldrevne foretagender, men det ville jo være spændende, hvis vi kunne gå ind og se på nogle projekter, som faktisk belaster finansloven. Det synes jeg vi skulle sætte os som mål, for det ville jo være en god måde at spare på, hvis man kunne få noget af det, som ikke går så godt, afhændet.

I den forbindelse vil jeg konkret nævne hele DONG-projektet. Jeg kan ikke gennemskue dette vældige projekt, men jeg har indtryk af, at der ikke er den maksimale effektivitet og rentabilitet i alle led. Hvis jeg tager fejl, lader jeg mig naturligvis gerne belære. Jeg vil faktisk på det punkt udfordre regeringen til at vurdere, om det var noget, der skulle privatiseres. Jeg siger ikke, at man skal træffe en beslutning, før man har et beslutningsgrundlag, men jeg vil foreslå, at man i løbet af kort tid får tanken gennemanalyseret. Skulle det så vise sig, at der er de og de ulemper, skal vi selvfølgelig ikke gøre det. At få et sådant beslutningsgrundlag kan måske være

lidt vidtrækkende, men det vil jeg faktisk gerne udfordre regeringen til at lægge frem. Jeg vil da også gerne høre, om det er noget, regeringen af ideologiske grunde principielt vil være modstander af, for så vil jeg selvfølgelig tage det til efterretning, men hvis man ideologisk vil være for det, kunne det måske være et af de tiltag, Kristeligt Folkeparti kunne bidrage med for at nedbringe underskuddet på de 30 milliarder kroner, for det er klart, at det ikke er nok at stå og tale om underskuddet, det er alt for stort til, at man kan nøjes med blot at tale om det.

Nu har jeg forsøgt at komme med nogle konstruktive forslag, og det var altså et på DONG-området, men jeg vil gerne prøve på at være leveringsdygtig i de næste 14 dage med yderligere områder, hvor vi har underskudsgivende virksomheder, og hvor man må spørge, om vi uden at gøre det ringere for borgerne kunne spare nogle penge ved simpelt hen at skabe en ny konstruktion.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at minde om noget, jeg også har sagt før, nemlig at sammenligner man Danmark med andre EF-lande, er det påfaldende, at vi både på børneoplysningsområdet og delvis også på ældreområdet har institutionaliseret i enestående grad, og vi kan konstatere, at udgifterne i Danmark er væsentlig højere. Kunne vi ikke her begynde at foretage den privatisering, som består i, at familien bliver styrket i forhold til institutionen? Det skal jeg også gerne komme med nogle konkrete forslag om. Der er ikke tale om at gøre det dårligere for den enkelte familie, tværtimod, og der er ikke tale om, at vi ikke skal have institutioner, men det er vægtningen familieinstitution imellem, som jeg tror godt kunne være lidt anderledes.

Og nu når undervisningsministeren er til stede, kan jeg ikke lade være med endnu en gang at inddrage folkeskolen. Jeg har jo gentagne gange konstateret, at det i visse kommuner koster så og så meget at have et barn i folkeskolen – lad os sige f. eks. 22.000-23.000 kr. eller i den størrelsesorden – men så er der nogle, hvor det er næsten dobbelt så dyrt. Så spørger man sig selv, om det er sådan, at undervisningen dér er dobbelt så god eller hvad? Jeg har fuld respekt for det kommunale selvstyre, men en gang imellem spørger jeg alligevel mig selv, om vi ikke her kunne få nogle opstramninger, om det ikke var muligt her at stille nogle krav – stadig i lyset i af, at vi har dette enorme underskud.